

Lela Stojanović

Vesela veštica NIKA

Ilustrovala Aleksandra Ilić

mala laguna
www.malalaguna.rs

Da se predstavim:

Ime:

NIKA

Prezime:

VESELA

Zanimanje po rođenju:

VEŠTICA

Datum rođenja:

Bruka, dame se ne pitaju za godine,
a posebno ne veštice.

Adresa: gradić Šmek, ulica:
Cvetna BB (što znači „bez broja“)

Živim u zamku koji se nalazi na brdu iznad gradića Šmek. Ima sedam soba, sedam kupatila, pet balkona, veliku plesnu dvoranu sa ogledalima, metlodrom i maleni vrt sa ružičnjakom.

Do zamka se dolazi putem koji je kaldrmisan. Ukoliko njime vozite rolere ili bicikl, izmučka vam se mozak. Htela sam ja da jednom čarolijicom to asfaltiram, ali mi gradske vlasti nisu dozvolile. Kažu da je kaldrma lepša, da odiše prošlošću, da svaki kamen nosi svoju priču i slična blebetanja, tako da je kaldrma ostala.

Živim sa mačkom po imenu Veki, što je skraćeni-
ca od 'veštica'. Veki je jedna divna, samosvesna, pre-
predena i na momente samoživa ali veoma privržena
mačka sive boje. U mraku je jedva opažam i više puta
sam je nagovarala da se malo modernizuje, da pro-
menu boju. Predlagala sam joj da to bude roze, i to
vrišteća pink. E tada mi je rekla da više ne pijem –
a ja ni da liznem alkohol, a kamoli da pijem. Verujte

mi: ne pijem. Pored te pink boje predlagala sam joj plavu, zelenu i žutu, ali nije vredelo; samo bi me zrikavo pogledala svojim žutim očima, blago bi zavrtela glavom što znači da neće i pri odlasku bi mi dobacila:

– Volim svoju prirodnu boju dlake. Volim sivo!

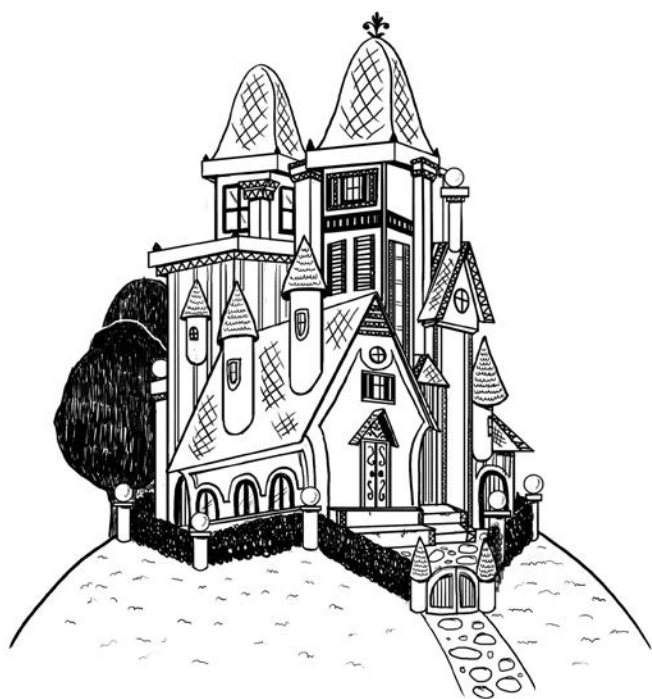
Ali nisam oduvek živela u zamku, to je moja najnovija adresa. A sve je počelo jednog lepog kišovito dana. Dok je kišica umilno rominjala, stiglo je pismo u kojem je stajalo da sam ja naslednica predivnog zamka u gradiću Šmeku...

Dolazak

– Dakle, to je to! – oduševljeno uzviknuh ispuštajući kofer iz ruku, i tada se začu mjauk. Ofrlje baci pogled, mada nisam ni morala jer sam i bez gledanja znala da je kofer pao na Veki, ovog puta na njen rep. Veki je sevala ka meni svojim žutim očima gladeći svoj rep.

– Hajde, ne izmotavaj se, nije ti ništa – dobacih joj i ne gledajući u nju već u predivno zdanje koje se ukazivalo pred nama, u **NAŠ NOVI DOM**. – Verujem da smo na pravoj adresi, Cvetna BB. Trebalo bi da je to – to?

– Jeste, to je to! I hajde, ulazi već jednom – zamjauka mačka Veki i ne čekajući da otvorim kapiju, prođe kroz živu ogradu i nestade. Ja sam se još nekoliko minuta divila tom prelepom zdanju. Divila sam se neobičnoj lepoti našeg novog doma koji sam nasledila od

moje praprapraprababe veštice, a onda veselo otvorih kapiju, koja preteći zaškripa. Nije ni čudo da tako škripa kada je godinama niko nije otvarao, ali kapija ubrzo shvati da sam ja nova vlasnica, pa se sama otvori uz veseli cijuk izvinjenja. Staza koja je vodila od kapije do ulaznih vrata bila je popločana raznobojnim kamenjem stvarajući neobične šare, koje su mene fascinirale, a što se ne bi reklo i za mačku Veki, koja je ne obraćajući pažnju na tu lepotu radoznalo njušila stazu tražeći tragove miševa.

Ubrzo smo se našle na terasi našeg novog doma sa koje se bezmalo video ceo gradić Šmek. Odmarajući se od puta udobno zavaljene – ja u **lelujavu stolicu za odmor** (stolica se leluja kao da ste na talasićima), a Veki u svoj novi **lejzi beg** – ispijale smo svaka svoje pićence. I da ne poverujete: dok sam ja damski pila ceđeni sok od narandže, Veki je preglasno srkala čokoladno mleko na slamčicu, u prevodu – nekulturno. Ignorišući njeno srkanje, prokomentarisah pokazujući na gradić Šmek koji se prostirao pred nama:

– Božanstveno, zar ne?!

– Jeste – mjauknu Veki i ne gledajući u grad, gro-glasno srknu svoje čokoladno mleko.

– Ali, Veki, zašto si takva?! Nisi ni pogledala grad! Te divne ulice i uličice, prelepa zdanja, pijace, škole, parkove.

– Sutra.

– Šta sutra?

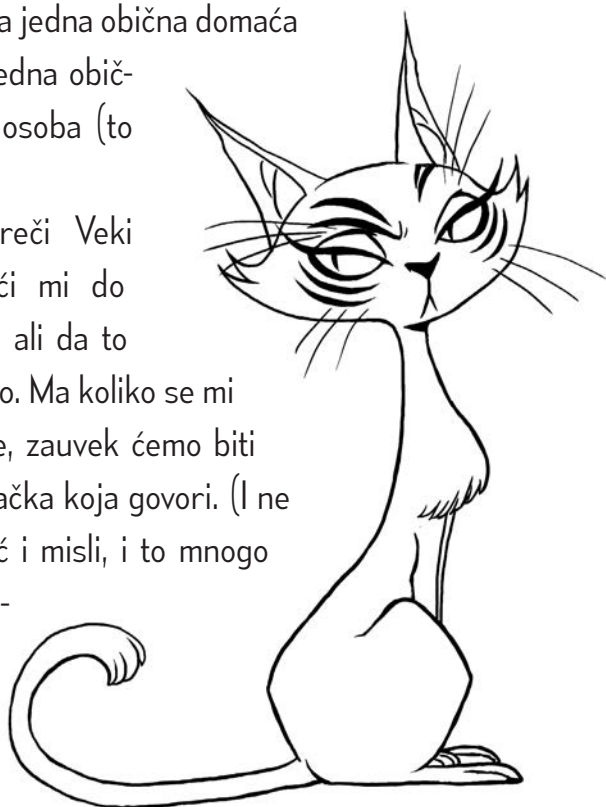
– Sutra ću da gledam grad, umorna sam od puta, i to zbog tebe. Umesto da na metli doletimo do samog zamka kao prave dame, ti pametuješ i slećeš dvadeset kilometara daleko od grada. Eeeeej,

DVADESET KILOMETARA pešačenja! Jedva stojim na nogama. Tabani su mi se usijali, noktići su mi se oštetili, kolena mi klecaju, a ti mi tražiš da gledam u grad!

– Oprosti, draga Veki, ali moralo je tako. Nismo smele da izazovemo bilo kakvu sumnju ili da nas neko kojim slučajem vidi kako dolećemo na metli.

TAMAN POSLA! Shvataš li ti da smo mi sada sasvim obične nove građanke gradića Šmeka. Mi smo sada jedna obična domaća mačka (to si TI) i jedna obična ženska ljudska osoba (to sam JA).

Na ove moje reči Veki samo frknu, dajući mi do znanja da me čuje, ali da to nikada neće biti tako. Ma koliko se mi pretvarale i glumile, zauvek ćemo biti veštica i veštičja mačka koja govori. (I ne samo da govori već i misli, i to mnogo bolje od same veštice – dodala bi mačka Veki.)

Do same večeri potpuno smo se smestile u zamak. Odabrale smo svaka svoju sobu, razgledale smo zamak, kao i gradić Šmek i počele da se ponašamo kao da smo odavno tu. Što bi se reklo: odomaćile smo se brzinski. A ja sam imala i **ZADATAK**. Da, da. U pismu koje sam dobila od moje praprapraprabe veštice Vesele Dobrice piše:

Draga moja unuko Vesela Nika,

Ostavljam ti u nasleđstvo zamak u gradiću Šmeku. I sama znaš da poklon koji veštica ostavlja veštici ne sme da se odbije.

Ali bez obzira na to, TI moraš da ispuniš i sledeće:

1 – Da uvek budeš ono što jesi.

2 – Da živiš u zamku.

3 – Da ispuniš **ZADATAK**.

Znaj da od ispunjenja **ZADATKA** zavisi budućnost svih dobrih veštica na planeti Zemlji (kao i cele ljudske rase). Pismo ćeš primiti kada dođe trenutak, ni ranije ni kasnije.

Mnogo te voli, tvoja ppppbaba veštica
VESELA DOBRICA.

TRENUTAK, ZAMAK, ZADATAK!!!

Od tog dana ne spavam kako treba. Pismo mi je istumbalo život skroz-naskroz. Jer da budem ono što jesam, to sam olako ispunila, da živim u zamku, i to je olako rešeno, ali da **ISPUNIM ZADATAK!** Da ja ispunim zadatak? I to bih rešila, ali nisam imala pojma kakav je zadatak u pitanju.

– I ti si mi neka veštica?! – dobaci mi Veki u prolazu gledajući me kako po ko zna koji put čitam pismo, čija se slova ukazuju samo kad je u mojim rukama. Niko drugi osim mene ne može da pročita pismo, jer je u tuđim rukama običan, beo list papira.

– Ali zadatak. Koji zadatak? Ne razumem!

– Halooooo, ti si veštica, morala bi da znaš! Pronađi, raspitaj se, pogledaj u veštičjim knjigama, zapisi-ma, snađi se!

– Oooooooooo, znaš i sama da sam sve pročitala što se moglo pročitati. Da sam priupitala sve veštice, sve

čarobnjake, sve kugle, lopte, travke i niko ne zna o kakvom se zadatku radi. Niko ne zna **NIŠTA!!!**

– Baš ništa?

– Ništa od ništa!

– Onda to može biti samo jedno – samouvereno reče Veki, spremajući se da ode.

– Šta?! Govori!

– To može da bude... da je tvoj zadatak... jedan sasvim običan zadatak.

– Budalaštine! Nadala sam se pametnom odgovoru, a ti po običaju lupetaš li lupetaš! – razočarano podviknuh savijajući pismo i vraćajući ga u džep. Veki me samo pogleda pomalo razočarano što joj ne verujem i što je ne shvatam i odlazeći iz sobe, dobaci mi preko ramena:

– Upamti: svakodnevni zadatak, bez čarolije. Videćeš da sam u pravu!

„Glupe li mačketine!“, pomislih stiskajući pismo u džepu, mada mi u trenu prolete misao da je možda u pravu. Ali kako mi misao dolete, tako i odlete. Ne može jedna mačka da bude najpametnija... A ko zna... možda i može. Oooooo, pa te veštice me ponekad baš nerviraju! Zar moraju uvek da upotrebe čaroliju i da sve bude neka enigma koja mora da se reši? Zar ta

moja praprapraprababa Dobrica nije mogla lepo da napiše o kakvom se zadatku radi?

– Naravno da nije mogla, treba malo i ti da misliš – iznenada začuh Veki koja se vratila, koračajući svojim pokvareno nečujnim mačjim koracima i sela tik uz moju nogu, ovlaš se naslanjajući na nju.

– Nisam znala da možeš da mi čitaš misli – odbrusih joj, naglo odmićući nogu nadajući se da će se stropošitati na patos; što se nije desilo, jer se ona samo zatekura i sede pravo kô strela, odgovarajući mi:

– Pa i ne mogu da ti čitam misli, već ti čitam izraz lica. A imaš onaj izraz lica kada se pitaš što, kako i zašto veštice sve komplikuju.

– Dobro. I da znaš da ću ga imati još dugo ukoliko mi ne pomogneš.

– Ja i dalje mislim da je zadatak nešto svakodnevno, i to bez čarolije – reče odlazeći u pravcu kuhinje. Došlo mi je da vrištim, da plačem, da se smejem i kliberim celu noć, ali kako bi sve to izazvalo pažnju okoline, morala sam da ćutim i da se pravim da sam sasvim okej i da mi je sve okej. I tada mi sinu ideja!

– Znam! – vrisnuh baš kad je Veki izlazila iz kuhinje noseći činiju prepunu mleka, i ona joj izlete iz šapa.

Mleko se proli svuda po podu, a činija tri puta odskoči pre nego se otkotrlja do zida. Iznervirana Veki prostreli me pogledom.

– Šta znaš?!

– Znam!!! Pustiću da se slučaj sâm reši. U pi-smu nema vremenskog ograničenja za ispunjenje **ZADATKA**, a u mestu sam gde treba da budem, u gradiću Šmeku. I zato neću više da mozgam i da se nerviram. Neka zadatak nađe mene, a ne ja njega. To je to, **neka ZADATAK nađe mene!**

I tada čvrsto rešena da zadatak nađe mene, veselo potrčah u kuhinju na dva, tri, pet parčeta švarcvald torte koju obožavam i koju uvek imam u frižideru.

– E pa, red je da se počastim.

– I za mene činija mleka!

– začuh Vekicu koja je grabila za mnom.

